

get, og ganske særlig min Tilfredshed med, at de andre Partier er villige til at støtte det konservative Parti med Hensyn til Omformningen af Lovforslagets 1ste Stykke, den foreslaaede § 1, saaledes at Lovforslaget baade skarpere pointerer den Ret, der gives Frimenighedernes, og Betingelserne for Rettens Indtrædelse. Vi har derved opnaaet, hvad jeg ved første Behandling ønskede stærkere understreget, ikke blot at Biskopperne har det fulde Ansvar for Bedømmelsen af Frimenighedernes Standpunkt, men tillige at der skabes en ensartet Praksis ved Overladelsen af den faste Brug af Kirkerne til saadanne nye Frimenighedsdannelse paa evangelisk-luthersk Grund. Derved indskærpes det, at Biskoppens Kendskab til Frimenighedens Lære og Gudstjenesteform og hele Stilling til Folkekirken maa hvile paa en Under søgelse, der er, om jeg saa maa sige, „up to date“ i det enkelte Tilfælde. Som Lovforslaget nu lyder, er der sat skarpt Skel mellem de Spørgsmaal om verdslige og om indre kirkelige Anliggender, der kan komme frem ved saadanne Menigheders Dannelse, og det er slaaet fast, at Afgørelsen af de sidstnævnte Spørgsmaal, vedrørende de indre kirkelige Anliggender, fuldt og helt tilhører Kirkens Organer. Dette er i glædelig Overensstemmelse med den Praksis, som har præget hele vort Forhold overfor kirkelige Spørgsmaal her i Danmark lige siden Reformationens Dage. Maatte nu den Forstaaelse, som Regeringen og den lovgivende Magt har vist overfor disse frie, smaa Menigheders Dannelse, ogsaa i Fremtiden vise sig overfor Folkekirken selv, saaledes at der i Sager vedrørende denne handles ud fra den samme Opfattelse af de indre kirkelige Anliggender som de kirkelige Organers særlige Sager.

Jeg kan dog ikke tilbageholde en Bemærkning om, at dette Lovforslag — trods alt — er ufuldkomment paa et meget vigtigt Punkt. Det regner nemlig med, at Biskoppen er et Værn om det evangelisk-lutherske og staar som en selvstændig myndig Mand overfor Ministeriet. Vi ved imidlertid, at Ministeriet endnu har Bispebeskikkelsen fuldt ud i sin Haand, og vi ved ogsaa, at en enkelt Biskop har udtalt ved en given Lejlighed de saare misvisende Ord, at han opfattede sin Stilling som et

Kontorchefseembede under Ministeriet. Lovten her minder os om, at vi for Folkekirkens Vedkommende trænger til en snarlig Gennemførelse af en Lov om Bispevalg. Rigsdagen skylder den Folkekirke, som den har givet Ret til at have Indflydelse paa Præstebesikkelserne, en lignende Ret til at faa Indflydelse ved Besættelsen af Tilsynseembederne, og jeg haaber, at den højtærede Kirkeminister ved Lejlighed vil tage denne Sag op med samme Varme, som han har taget de smaa Menigheders Sag op ved denne Lejlighed. Jeg tror ikke, det paa nogen Maade vil kunne opfattes som et Brud paa den Borgfred, som Ministeren har talt om, tværtimod.

Jeg slutter med Ønsket om, at denne Lov, saaledes som jeg udtalte ved første Behandling, maa bidrage til at styrke Forstaaelsen for kirkelige Selvstændighed, og at dens Understregning af det biskoppelige Embedes Ret og Pligt maa blive nyttig og god under de nuværende Forhold. Først og sidst finder jeg, at det er glædeligt, at Rigsdagen medvirker til at støtte og fremhjelpe de Ytringer af kirkeligt Liv, der saaledes danner sig spontant, og derved bidrager til at styrke vort Folks aandelige Sundhed og moralske Kraft. Det trænges der saa vist til under de nuværende Forhold.

Kirkeministeren (Poulsen): Jeg kan tiltræde de foreslaaede Ændringer. Der er i Virkeligheden, som det blev bemærket af den ærede Ordfører (Johs. Fog-Petersen), kun een Realitetsændring; alle de andre er kun formelle Ændringer. Den eneste virkelige reelle Ændring findes i den foreslaaede § 1, det oprindelige Lovforslags 1ste Stykke. Dette gik ud paa at give Ministeriet Bemyndigelse til at give Frimenighedskredse Adgang til en fast Brug af Folkekirkens Kirker, „saafremt og saa længe Biskoppen finder, at Menigheden og dens Præst opfylder Betingelserne i Henhold til Lov Nr. 71 af 1. April 1911 § 1 for, at der kan meddeles Menighedens Præst Tilladelse til at holde Gudstjeneste i Sogne- eller Distriktskirker“. Fra Venstres Side blev der ved første Behandling stillet Krav om, at dette skulde ændres derhen, at det skulde være Biskoppen, der skulde give denne Adgang, og ikke Mini-